

■ Han lever af at narre landets største virksomheder med sine svindelnumre, hvor han giver den som arrogant direktør eller selvhøjtidelig konsulent. Men inde bag de hårdkogte roller gemmer sig en mand, der tror på lysten til at tage chancer og modet til at gøre sig sårbar, fordi det bringer mennesker tættere sammen. Mød klovnen, skuespilleren, musikeren og stor-svindleren Allan Larsen

En forårsdag på det luksuriøse Hotel Koldingfjord. Direktørerne fra landets 24 Svane-køkken-butikker er forsamlet til forretningsmiddag. De kan se tilbage på nogle forrygende år med køkkenkøb i massevis. Alligevel er direktørerne bekymrede. Svane-køkkenet er blevet opkøbt af kapitalfonden Axcel, og direktørerne er bange for, hvad det vil betyde for deres forretning. Har Axcel overhovedet forstand på køkkener?

Investeringschefen i Axcel, Kim Paludan, er blevet inviteret med til middagen for at forklare sin vision for det fremtidige Svane-køkken. Han er klædt i et sort Armani-jakkesæt, og på hans venstre arm glimter et Patek Philippe ur til 85.000 kr. Tydeligvis en mand med succes.

Kim Paludan sætter sig ved et bord og blander sig straks i direktørenes samtale, der handler om golf.

- Golf, siger han og læner sig tilbage i stolen med slet skjult afsky.

- Den tid er forbi. Næh mine herrer. Storvildtjagt, det er det nye.

Straks drejer samtalen ind på jagt. Golfen er glemt. Der er ingen, der vil være uden for det gode selskab.

En køn, blond tjener i en lille, stram sort nederdel kommer hen til bordet for at skænke vin. Da hun når Kim Paludan, giver investeringschefen hende et kærligt klap i bagen. Tjeneren lader som ingenting og går videre. Investeringschefens telefon ringer. Han tager den og taler højt uden at ænse resten af selskabet. Direktørerne er mållose over denne mangel på pli, men samtidig også lidt fascinerede. Paludan lægger på. Et nyt klap i bagen til tjeneren, og telefonen ringer igen.

Tåler ikke indvendinger

Da middagen er ovre, rejser investeringschefen sig. Han skal sige et par ord om sine tanker for firmaets fremtid.

- Nu ved jeg jo ikke meget om køkkener, begynder han. Direktørerne tager sig til hovedet. Det var præcis det, han ikke måtte sige.

- Men min kone har en lille børnetøjsbutik på Strandvejen, og hun har tilbudt - og her må jeg sige, at jeg synes, det er et tilbud, vi ikke kan afslå - hun har tilbudt at designe den

næste serie af Svane-køkkener.

Der opstår spredt mumlen blandt direktørerne. Mener han, hvad han siger? En enkelt direktør får fremstammet, at hvis en fremmed kvinde uden nogen erfaring pludselig skal til at designe deres nye køkkener, vil han sælge sin forretning.

Men investeringschefen tåler ingen indvendinger.

- Hvis jeg skal tale, så må du enten tie stille eller forsvinde. Døren er der, siger han og peger mod udgangen. Direktøren tier stille.

- Derudover har jeg som et af mine første tiltag komponeret en ny jingle til vores reklame-spots, fortsætter investeringschefen og sætter sig ved flyglet, der står i et hjørne af lokalet. Han spiller et lille stykke musik, der lyder som en børnesang.

Lyserød svane-hoppeborg

Da han er færdig med at synge, går han tilbage til sin talerstol og fisker en lang lyserød ballon op ad lommen. Han puster den op og begynder at dreje og forme den. Et øjeblik

ser det ud som om, han er i gang med at lave en gigantisk penis, men da han er færdig med at bukke og hive i ballonen, er det tydeligt, hvad den forestiller: En stor lyserød svane. Kim Paludan løfter svanen frem i sine hænder og siger:

- Dette er prototypen på de otte meter høje hoppeborge, jeg har tænkt mig at indføre som en del af vores fremtidige koncept. Når far og mor ser på køkkener, skal der være underholdning til børnene, og derfor skal der for fremtiden hver

lørdag pumpes svaneformede hoppeborge op foran hver eneste svane-køkken-butik i landet.

Direktørerne sidder mållose, ude af stand til at tro, hvad de lige har hørt. Manden må jo være fra forstanden.

Op så er der pludselig en nede bagved, der begynder at grine. Hurtigt får han følge af et par stykker mere. Og nu griner investeringschefen også. Han sætter ballon-svanen fra sig.

- Det kan da godt være, at det ikke

bliver helt præcis de ting, jeg vil gennemføre, siger han afvæbnende. I øvrigt hedder jeg slet ikke Kim Paludan. Mit navn er Allan Larsen, og når jeg ikke arbejder for Axcel, er jeg direktør i et firma, der hedder Svindlerne.

Varm luft

Allan Larsen har gjort det talrige gange for - narret folk. Faktisk lever han af det, og hans kundeliste tæller Danmarks absolut største virksomheder som for eksempel Maersk,

Sonofon, Novo Nordisk og Postdanmark. Alle har de på et tidspunkt haft besøg af svindleren Larsen for at få sat medarbejdernes autoritetstro og selvstændige tankegang på prøve, og alle som en er de faldet for svindleriet med et brag.

- De fleste mennesker har et selvbillede af, at der er grænser for, hvor meget vrøvl de vil høre, før de råber op. Min oplevelse er derimod, at jeg kan gå næsten uendelig langt. Vi aflæser hinanden helt vildt meget på signalværdier, så hvis bare du an-

kommer i Armani-habit og med et ur, der har kostet på den dyre side af 50.000 kroner, kan du næsten slippe af sted med at sige hvad som helst.

Og det gør Allan Larsen så. Siger hvad som helst. Om det er i rollen som arrogant investeringschef eller som kreativitets-konsulent med hundrede kilometer floskler og sort snak som gode råd.

- For mig er der en meget vigtig mission i at få udstillet noget af vores autorietstro, så vi husker at stille kritiske spørgsmål til det, vi bliver

udsat for. Der er kommet et ekspertur og konsulentvælde, som virksomhederne har taget til sig, og ofte giver man eksperterne alt for meget indflydelse på bekostning af den sunde fornuft. Mit job er at få folk til at tænke ud over den ramme, som eksperterne sætter for dem, og som de sætter for sig selv.

Hash-rygende stoddere

Deres udsendte møder Allan Larsen, eller bare Larsen, som han kalder sig, i hans lejlighed i København

en varm forårsdag i maj. Sammen kører vi ud til Langelinje. Larsen har foreslået, at vi sejler en tur i hans nye båd. Blandt de store både ved kajen er der kun én, der skiller sig ud. En lillebitte motorbåd, hvor der lige akkurat er plads til to personer og en lille plastickasse med øl og hvidvin. Det er Larsens båd, og selv om han sikkert sagtens kunne købe sig en meget større model, er han tydeligt stolt over at være kaptajn på Langelinjes mindste skib.

- Den kan komme ind overalt i kanalerne, og fordi den er så lille, bekymrer jeg mig ikke over, om den bliver stjålet, eller om den taber i værdi, siger Larsen og sætter en kaptajnskasket på det lidt runde hoved med det mørke hår og de tætte skægstubbe.

- Hvis vejret bliver godt, har jeg ikke tænkt mig at lave andet end at sejle resten af sommeren, siger han.

Sådan er der sikkert mange mennesker, der har sagt fra tid til anden. Men når Larsen siger, han vil gøre det, så gør han det nok også. Sådan har han i hvert fald gjort det meste af sit liv - præcis hvad der passede ham.

Allan Larsen er 40 år og født og opvokset i Morud på Nordfyn, hvor hans forældre drev et landbrug, som Larsen i løbet af sin opvækst hjalp med at passe, når han ikke gik i skole.

Tidligt begyndte han at interessere sig for musik, og han blev hurtigt en habil klaverboker. Som 16-årig kom han med i bandet KGB, der spillede politiske slagsange mod Ronald Reagans politik.

- Bandet bestod af en flok hashrygende stoddere og så mig, der bare var en knægt fra Morud. Vi spillede rigtig protest-musik a la Dylan og sådan. Det politiske var jeg ligeglad med, men jeg elskede at spille musikken.

Som ung mand flyttede Larsen til Odense for at læse HF, og efter nogle år flyttede han videre til København, hvor han blev optaget på teaterskolen The Comedia School. Studierne finansierede han som pianist på smarte barer i det indre København. Det førte både til et job som tv-komponist og til en sadomasochistisk dansktop-plade, der med hittet "En djævel på et lagen" blev lidt af et kult-fænomen på den københavnske undergrundscene.

Da han var færdig på teaterskolen, tog Allan Larsen til London og studerede til klovn, og bagefter turnerede han Danmark tyndt med rød næse og store sko. I løbet af nogle år lavede han mere end 1000 klovneforestillinger overalt i landet.

Lever af at tale sort

I mellemtiden var Larsen begyndt at rådgive skuespillere og kunstnere, når de skulle have sat ny guld i karrieren, og det blev til Larsens første firma. Samtidig tog han en uddannelse i marketing og handel. Som leder af sit rådgivningsfirma ville han gerne vide noget mere om menneskets psykologi, og derfor bevilegede han sig selv et kursus i "systemisk psykologi".

- Det var her, jeg fik ideen til Svindlerne. Kurset kostede det samme som en måneds



■ - Hvis du kommer i Armani-habit og med et ur, der har kostet på den dyre side af 50.000 kr., kan du næsten slippe af sted med at sige hvad som helst, lyder det fra Allan Larsen.



Svindlerne ...

► ferie på New Zealand, og da jeg var fær-dig, havde jeg lært lige præcis så meget her, siger Larsen og fører sin tommel-finger og pegefinger sammen til et stort nul.

- Det, underviserne sagde, var simpelthen pladder og varm luft. Når man spurgte, om man kunne få uddybet et punkt, svarede de igen med en kommentar a la ”hvad oplever du selv kunne være svaret på dit spørgsmål”.

Alle på kurset var enige i, at undervisningen var det rene vås, men når Larsen spurgte de andre deltagere, om de havde tænkt sig at skrive en negativ evaluering af forløbet, var svaret nej. Det ville være det samme som at indrømme, at man havde smidt penge ud af vinduet, og det kunne man ikke få sig selv til.

Og så kom ideen til Svindlerne.

- Jeg ville se, om ikke også jeg kunne leve af at tale sort og samtidig med humor udstille, hvor autoritetstro vi egentlig er. Det skulle være en moderne udgave af kejserens nye klæder.

Den vigtige sårbarhed

Svindlerne kombinerer de fleste sider af Allan Larsens professionelle liv. Både skuespillet, marketing-uddannelsen og timingen fra musikken er hjørnestene i hans svindelnumre. Men bag de ydre rammer gemmer sig en slags livsfilosofi, der er mindst lige så vigtig for svindelnumrene, som Larsens evner som skuespiller eller hans viden om marketing. En livsfilosofi, der siger, at vi skal holde op med at lade os begrænse og i stedet insistere på at tænke frit. Når vi tror på svindleren, er det netop fordi, vi sidder fast og ikke længere tænker frit selv, og så kommer der nogen og tager roven på os.

Derudover tror Larsen på sårbarheden og på betydningen af at nå ind til den menneskelige kerne.

- Jeg har altid været fascineret af klovnens som figur på grund af naiviteten, barnet i klovnens, legen, uskyldigheden. Det er en meget krævend figur som skuespiller, for du skal ind til oprigtigheden og sårbarheden. Klovnen handler om at stille dig selv op på en piedestal og så gøre dig sårbar og lade dig falde fuldstændigt oprigtigt ned med de slag, det giver. Det er meget banalt, men når vi ikke tænker ud over rammerne, er det netop fordi, vi er bange for sårbarheden. For mig har det altid været vigtigt at turde tænke ud over rammerne, og derfor tror jeg også på sårbarheden og alt det, den giver os, hvis vi altså tør den.

Friheden og det gode liv

Allan Larsen selv prøver altid på at leve op til den filosofi. Hele sit liv har han forsøgt at tænke ud over rammen og samtidig gøre, hvad han havde lyst til - også når det betød, at han måtte leve af hvidkål. Friheden og det gode liv har altid været et vigtigere omdrejningspunkt end tryghed og penge. Derfor rejser Larsen også meget, og hver gang han har været afsted, kommer han tilbage til Danmark og bliver forundret over, hvor meget vi beklummer os om tilværelsen her i landet.

- Vi er jo utroligt effektive, men man kan spørge sig selv: Hvad er det gode liv? Kan man effektivisere sig til det?

- Jeg synes, vi har en perle af et samfund. Velfærdsstaten gør, at vi i meget højere grad kan lege og tage chancer, for helt galt går det jo aldrig. Det skal vi så bare huske at bruge til noget, og præcis dér ligger faren. Der er desværre ikke sammenhæng mellem, hvor mange chancer samfundet giver dig mulighed for at tage, og hvor mange du faktisk tager. Ofte er det modsat. De steder, hvor du skal kæmpe mere for det, kaster folk sig i højere grad ud på den tynde is. Jeg tror, vi er blevet lullet lidt i søvn af velfærdsstaten, og derfor er det super vigtigt, at vi husker at lege, tage chancer, og prøve de ting af, vi har lyst til.

Larsen afbryder sig selv.

- Hvis det bliver for meget hippie-pladder, må du bare redigere i det, siger han og griner hjerteligt, som han i øvrigt gør under det meste af interviewet.



■ Larsen følger sig privilegeret. Ud over en lille lejlighed med udsigt over Københavns Havn ejer han et mindre landsted i Sverige, og for nogle år siden købte han den fædrene gård i Morud.

For selvfølgelig har Larsen gennemskuet, at hele snakken om at udfordre sig selv, gøre hvad man har lyst til og tro på de indre værdier hurtigt kan blive til flokler, der er lige så tomme, som dem han fyrer af, når han er ude at optræde som svindler.

Alligevel føles det ikke bare som tom luft, når Larsen taler. Måske fordi han har mere end 10 års erfaring med at få de selvsamme flokler omsat til noget, der faktisk kan ændre folks liv. Måske fordi hele svindler-projektet netop beviser, hvor vigtigt det er at se forbi overfladen og ind i kernen. Måske fordi han i sit eget liv altid forsøger at sætte handling bag ordene og udleve sine drømme, som da han for nogle år siden pludselig hoppede på racercyklen og cyklede til Middelhavet - uden kort og med Solen som eneste rettesnor.

- Det her må du sgu ikke citere mig for, for det er den største flokel af dem alle, men Lars Lilholt har jo ret, når han i Kald det kærlighed synger: Den drøm, der kun forbliver en drøm, den er en logn.

Otium på gården

Det trækker sammen over Københavns Havn, og Larsen sætter kursen tilbage mod Langelinje. Selv om han har havnens mindste båd, indrømmer han gerne, at han økonomisk er noget mere privilegeret, end han var for år tilbage. Ud over lejligheden med udsigt over havnen ejer Larsen også et mindre landsted i Sydsverige, og for nogle år siden købte han den fædrende gård i Morud, Hestehavegården.

Gården har været i familien i fire generationer, og Larsen ville gerne have, det blev ved med at være sådan. På Hestehavegården kan han slappe af og gå på bukkejagt. Han tror, det bliver et godt sted til hans otium, når han engang trækker sig tilbage. Men ifølge Larsen selv bliver det ikke lige med det første, at han vender hjem til de trygge nordfynske barndomsrammer. Tanken om at slå sig ned trækker ikke endnu.

- Jeg har en rigtig god forretning, og jeg savner intet materiel, men alt det er bare kommet hen ad vejen, mens jeg lavede det, jeg havde lyst til. Jeg har aldrig bevidst søgt trygheden i det materielle, og jeg kommer heller aldrig til det. Det kan ikke kombineres med mit liv, men det gør mig på ingen måde bekymret, tværtimod. Som Kirkegaard siger: ”At vove er at miste fodfæstet et kort øjeblik. Ikke at vove er at miste livet”. Det er jeg meget enig i. Du kan skabe en masse trygge rammer om dit liv, men til sidst kan du jo skabe så mange, at livet næsten forsvinder. Livet er ikke trygt. Det har kun én præmis, og det er, at du skal dø. Hvis din mission er at undgå at dø, så er du godt nok kommet på en svær opgave.



Af Jon Clausen
Foto: Carsten Snejbjerg
jocl@fyens.dk

Lovlydige slår igen

■ Danskerne er blevet mere tilbøjelige til at hjælpe hinanden og gribe ind, når de bliver vidne til forbrydelser. En modig beslutning, hvor mulig-hederne begrænser sig til heltegerning, offerrolle eller selvtægtsanklage

I Bullerup på Fyn vakte det opsigt, da en 74-årig kvinde sidste år hamrede et glas soltørrede tomater ud i nakken på en røver, der havde udstet sig kassebeholdningen i SuperBrugsen. En anden kunde vædrede ham med sin indkøbsvogn, og snart havde en håndfuld kunder pacificeret den 20-årige brugsrøver. Den 74-årige, der efterfølgende var fedtet godt ind i soltørrede tomater, modtog ud over en købmandskurv med vin og blod nougat fra brugsudleveren også en check på 500 kroner fra det lokale politi som tak for hjælpen.

Og hun er langtfra den eneste dansker, der har grebet ind i kriminalitet, selv om det har været med risiko for selv at komme i klemme. Vores vilje til at gribe ind og hjælpe politiet, når vi bliver vidner til forbrydelser, er ifølge chefpolitiinspektør i Københavns Politi, Per Larsen, blevet større. Det er især i forbindelse med grovere sager som røverier og voldelige overfald, men også i tyverier og indbrud, at borgerne sætter sig imod.

- Jeg synes, der er en generel tendens til, at folk - gudskelov - bliver indignerede, når nogen træder over grænsen. Den passivitet, som man tidligere har beskylt mange for, synes jeg er på tilbagetog. Vi har haft situationer og tidspunkter, hvor det har været betydeligt ringere, end det er nu, siger han.

Afgørelse i splitsekund

For sociologen Michael Hviid Jacobsen er det svært at afgøre, om tendensen til at gribe ind stiger eller falder. Det er nærmere vores generelle holdning til kriminalitet, der rykkes ved:

- Vi kender alle til eksempler, hvor nogen efterfølgende er udråbt til helte, ligesom vi alle også kender til situationer, hvor nogen burde have grebet ind, men ikke gjorde det. Den vigtige udvikling er, at der er opstået en øget forventning om, at vi gør noget efter en masse historier om vold, bandekrig og røverier. Der er efterhånden ved at være en generel folkestemning til, at nok er nok nu. ”Vi vil ikke finde os i mere”. Den generelle forfælse i samfundet betyder nok, at flere er blevet ekstra varsomme med at gribe ind. Man har hørt historier om, at personen, der blander sig, ender med at få en ordentlig gang tæsk, siger han og fortsætter:

- I virkeligheden tror jeg ikke, at den egentlige refleksion er særligt stor, når man står i situationen. Det er en beslutning, der skal tages på få øjeblikke, og hvor en masse forskellige spørgsmål bliver kogt sammen i



■ Også en opgave for de almindelige

et splitsekund: ”Hvad kan jeg gøre, hvem vil ellers træde til og hjælpe, hvad er sandsynligheden for, at jeg selv kommer til skade?”, siger Michael Hviid Jacobsen, der er ansat ved Aalborg Universitet.

Handlingslammede

Hvis ovenstående spørgsmål nogen-sinde er gået igennem hovedet på nogen, må det have været de over 30 vidner, der i marts 1964 ikke greb ind, da en ung kvinde blev voldtaget og dolket ihjel på nærmest åben gade i New York. Historien om Kitty Genovese sendte chokbølger igen-nem USA. Hvorfor greb ingen ind i de 30 minutter, overfaldet stod på? Apatien og passiviteten, som naboer og forbipasserende havde udvist, førte til nye psykologiske teorier om, hvad der får mennesket til at reagere. Ifølge Michael Hviid Jacobsen er tesen, at passivitet smitter:

- Jeg tror, at mange som udgangspunkt gerne vil gribe ind, når de er sikre på, at andre også vil hjælpe dem. Desværre står folk ofte alene, mens en stor passiv flok ser til eller lader som ingenting. Det er en kædereaktion, der skal sættes i gang, men når folk først er sikre på, at de

ikke står alene, så tror jeg også, at størstedelen er parat til at gribe ind, siger sociologen.

Overdreven frygt

Men risikerer man ikke selv at blive anklaget for vold? Ifølge Per Larsen har mange den idé, der sikkert er opstået efter mærkværdige historier fra USA om, at hvis man standser en indbrudstyv med magt, så ender man med selv at få en straf.

- Den der overdrevne frygt for, at det er den stakkels anmelder, der får straffen i stedet for, er en myte. Jeg synes, at man skal passe utroligt megen på, at man ikke spredrer så meget skræk, at folk ikke vil reagere. Du må gerne forsvare dine enemærker, og grænserne er vide. Det er klart, at som samfund kan vi ikke tolerere, at du bliver rigtig grov. Så stopper festen. Du skal gøre det nødvendige for at neutralisere den pågældende, og så kommer vi og tager os kærligt af resten.

Hvis det er et overfald, man bliver vidne til, anbefaler Det Kriminalpræventive Råd, at man tænker sig godt om, inden man blander sig. Det siger rådets souschef, Marjun a Lad:

- Man skal vurdere nøjagtigt, hvad man kan gøre uden risiko for sig selv. Kan man se, at man kan stoppe det lynhurtigt ved at råbe: ”Hallo, hvad er det der for noget?”, så er det selvfølgelig fint. Men hvis man er mere usikker på, hvad det går ud på, så skal man tilkalde politiet, en dørmænd, noget personale eller hvad det kan være. Samtidig kan man måske gøre gerningsmanden opmærksom på, at der er nogen, der holder øje med ham.

Må ikke kamme over

Et nyligt eksempel, hvor der blev reageret på kriminalitet herhjemme, stammer fra Sabro, hvor en 16-årig dreng i maj blev kørt ihjel, efter han sammen med en flok kammerater forsøgte at stjæle en parkeret cross-maskine. Ejeren opdagede drengene, som han i rygende arrigskab forfulgte i sin bil, men da den 16-årige snubled, fortsatte bilen og dræbte drengen på stedet. Om det var ejeren intention at ramme drengen eller foretaget en civil anholdelse eller noget midt imellem, kommer måske aldrig for en dag. Men det fik debatten til at blusse op om, hvad der skal overlades til politiet, og hvilke

midler borgerne må tage i brug over for kriminelle. I straffeloven er det præciseret, hvad man må foretage sig i nødværge, og hvad der er over stregen:

- Man må selvfølgelig forhindre forbrydelser på lovlig vis ved at sige ”hold op med det der”. Men man må også bruge magt, så længe det er nødvendigt og forsvarligt. Det er naturligvis et skøn. Man må gerne lægge en indbrudstyv ned, som man har fanget i sit hjem og frihedsberøve ham, til politiet kommer. Men man må ikke skyde ham, og man kan muligvis også blive dømt for at give ham et cirkelspark i hovedet, som er rettet mod én selv, mod andre eller mod ens ting, stopper:

- Når det er ophørt, må man ikke længere udøve nødværge, og så må man gå over i den civile anholdelse, der kun består af fastholdelse. Hvis man begynder at sparke ham, så laver man selvtægt, siger han.

Af Jacob Stenz
Dagbladens Bureau

Loven

Straffelovens nødværgebestemmelse:

Ordlyden af Straffelovens paragraf 13 er: Handlinger foretagne i nødværge er straffri, for så vidt de har været nødvendige for at modstå eller afværge et påbegyndt eller overhængende uretmæssigt angreb og ikke åbenbart går ud over, hvad der under hensyn til angrebets farlighed, angriberens person og det angrebne retsgodes betydning er forsvarligt.

Stk. 2. Overskrider nogen grænserne for lovligt nødværge, bliver han dog straffri, hvis overskridelsen er rimeligt begrundet i den ved angrebet fremkaldte skræk eller ophidselse.

Stk. 3. Tilsvarende regler finder anvendelse på handlinger, som er nødvendige for på retmæssig måde at skaffe lovlige påbud adlydt, iværksætte en lovlig pågribelse eller hindre en fanges eller tvangsanbragt persons rømning.

Belønning

Nordsjællands Politi uddelte sidst i juni checks på 1000 kroner til borgere, der har ydet en særlig indsats med deres indgriben eller observationer. Blandt dem var fire personer, der lavede en civil anholdelse af tre røvere, og to mænd, der fangede en tyv på fersk gerning.

Sydsjællands og Lolland-Falsters Politi belønnede ved et dusørarrangement i juni blandt andet en mand, der havde fanget en biltyv, og en mand, der fangede en indbrudstyv.

Politiet i Århus har tidligere givet en dusør til to kvinder og en taxachauffør, der fik lokket en hærværksmand ind i en bil og kørte ham til politigården.

Løgstør Politi udbetalte sidste år dusør til to mænd, der fangede en indbrudstyv.

Ringhjørnet



Af Gert Ejton



■ Det er agurketid, og der er ikke noget at komme efter. Heller ikke i sagen om Lars Løkke, der som sundhedsminister og med danske skattekroner gav private hospitaler en klækkelig overpris for at behandle patienter. Selv om der ikke er noget at komme efter, eftersom de centrale papirer vedrørende disse betalinger er forsvundet, kræver Folketinget alligevel en forklaring af sundhedsminister Jakob Axel Nielsen (K). Men der er jo nok ikke noget at komme efter...agurker indeholder 95% vand...Måske er der nok til en næse.